

LBRIS

We know
books

ȘOAPTE DIN ÎNTUNERIC

Ioana Dragnea

LETRAS

Promovăm autorii români

Prolog: Începutul unui sfârșit	7
Capitolul 1: Umbre din trecut	10
Capitolul 2: O inimă ascunsă	13
Capitolul 3: Răspunsuri în umbre	17
Capitolul 4: Ecou din ruine	21
Capitolul 5: Între trecut și prezent.....	26
Capitolul 6: Întoarcerea și plecarea.....	29
Capitolul 7: Confruntări și reuniuni	32
Capitolul 8: Amintiri și umbre	35
Capitolul 9: Confruntări și revelații	38
Capitolul 10: Întâlniri neașteptate și confruntări	41
Capitolul 11: Amintiri și tăceri.....	44
Capitolul 12: Umbre ale trecutului.....	47
Capitolul 13: Revelații și umbre ascunse	50
Capitolul 14: Întâlniri în noapte și încurcături ...	53
Capitolul 15: Dileme și decizii.....	56
Capitolul 16: Noapte de reflectare	58
Capitolul 17: Aceleași umbre din trecut.....	60
Capitolul 18: Tăceri și confruntări	63
Capitolul 19: Confruntări și colaps	66

Capitolul 20: Revelații și decizii dure	69
Capitolul 21: Întâlniri tensionate	72
Capitolul 22: Răbufniri și refugii	75
Capitolul 23: Decizii în zori	78
Capitolul 24: Rătăcirii și hotărâri	80
Capitolul 25: Revelații și tulburări	82
Capitolul 26: La răscruce	85
Capitolul 27: Reflecții și întrebări	87
Capitolul 28: Dezvăluiri neașteptate	90
Capitolul 29: Căutări și confruntări	93
Capitolul 30: Datorii și pericole	96
Capitolul 31: Ultimatum și pericole	99
Capitolul 32: Descoperiri neașteptate.....	102
Capitolul 33: Răspunsuri din trecut.....	105
Capitolul 34: Finalul unei vieți.....	108
Capitolul 35: Durere și consolare	110
Capitolul 36: Confruntarea finală.....	112
Capitolul 37: Rămas-bun și noi începuturi.....	115
Epilog: Pași către lumină.....	118

Prolog: Începutul unui sfârșit

În inima orașului Cluj, cu străzile sale vibrante și zidurile îmbibate de istorie, se afla un apartament care păstra în spatele ușii sale grele un tainic univers de secrete și durere. Era căminul familiei Ionescu, o familie ca oricare alta la suprafață, dar cu adâncimi ascunse, învăluite în umbră.

Pe străzile înguste, umbrite de clădiri vechi, aerul de iarnă purta cu el mirosul distinct al ninsorii proaspete și sunetele vieții urbane. Clujul respira într-un ritm agitat, pulsând cu energia orașului mare, dar și cu acea melancolie specifică locurilor pline de poveste.

Era o seară ca oricare alta în oraș, cu cerul întunecat acoperind acoperișurile înalte și străzile iluminate discret. Aurora, cu părul ei negru ca măslinile și ochii largi, plini de visuri și curiozitate, se îndrepta spre casă, pașii săi măsurând familiarul drum de la școală. Pe măsură ce se apropia, un sentiment inexplicabil începea să-i strângă inima – o premoniție neclară care îi spunea că lumea ei urma să se schimbe.

În apartament, aerul părea înghețat în timp, plin de o tăcere stranie.

Aurora a traversat holul, ghidată de acea stranie intuiție, până la ușa întredeschisă a băii. O lumină palidă, tremurătoare inunda camera, creând umbre fantomatice pe pereți. Și acolo, într-un colț, zăcea Adam, fratele ei mai mare, un tânăr rebel de 18 ani, acum învins, părând că s-a predat demonilor săi interiori.

Adam fusese un spirit liber, atras de promisiunile nopților fără somn și ale vieții de după apus. Dar această căutare a evadării îl costase scump, conducându-l pe un drum întunecat, pavat cu greșeli și decizii nepotrivite. Se zvonea că și-a lăsat iubita însărcinată, un alt capitol tragic al acestei povești întunecate.

Încăperea era acum o scenă de neînțeles pentru Aurora. Tânăra, cu inima bătând nebunește, s-a apropiat de Adam, în timp ce lumina slabă se juca sinistru pe trăsăturile lui odinioară pline de viață. Mâna ei tremurândă l-a atins ușor, un gest timid, parcă în speranța unei minuni care să-l readucă înapoi. Dar realitatea era crudă și neînduplecată. Fără vlagă, Aurora a căzut în genunchi lângă el, lacrimile începând să-i curgă necontrolat.

În acel moment, timpul părea că s-a oprit. Vocea ei tremurândă a strigat după mama lor, Eva,

dar nu a venit niciun răspuns. Apoi, cu o ultimă urmă de forță, a reușit să-l sune pe unchiul lor. În timp ce aștepta sosirea lui, fata a rămas singură cu Adam, înconjurată de pereții care odinioară păreau protectori, acum transformați în martori muți ai unei tragedii neașteptate.

Apoi a sunat la ambulanță. Zgomotul sirenelor a spart tăcerea nopții, luminile albastre colorând fereastra apartamentului într-un dans rece și impersonal. Vecinii, atrași de sunetele întrerupte, au început să se adune în jurul clădirii, vorbind în șoaptă și aruncând priviri pline de curiozitate și compasiune.

Confuzia și tensiunea au crescut când Eva, mama lui Adam, a ajuns acasă și l-a găsit pe Paul, tatăl lor, însoțit de amanta sa. Scenele care au urmat au fost pline de acuzații și reproșuri, un nou val de durere adăugându-se la suferința deja existentă. Aurora a privit totul cu un sentiment de detașare, simțindu-se pierdută într-un labirint al suferinței și neîncrederii.

Capitolul 1: Umbre din trecut

Era o zi caldă de primăvară, soarele strălucea peste București, încărcând aerul cu o energie nouă. Dar în sala de ceremonii a Academiei de Poliție, atmosfera era una de solemnitate gravă. Uniformele impecabile ale absolvenților străluceau sub luminile puternice, iar fiecare pas, fiecare mișcare era executată cu o precizie uimitoare.

Aurora, în centrul atenției, își primea diploma de absolvire cu o seriozitate care o făcea să pară mult mai în vârstă decât cei 22 de ani ai săi. Nu era nicio urmă de triumf sau mândrie pe chipul ei. Ochii săi cenușii scrutau mulțimea, dar nu se opreau nicăieri, nu căutau nimic. Eva, mama sa, a încercat să prindă privirea fiicei ei, să-i transmită un mesaj tacit de mândrie și afecțiune, dar Aurora era ca și cum nu ar fi fost acolo.

În drumul spre casă, străzile orașului păreau să fie pline de viață, în contrast evident cu tăcerea care se așternuse între Aurora și Eva. Apartamentul lor, situat într-un cartier liniștit, era acum un sanctuar pentru amintiri și regrete. Trecutul era o prezență constantă, zidurile păreau că ascund în ele ecourile zilelor de altădată.

David Ilie, vecinul lor, un bărbat tânăr și robust, cu o privire blândă, era tipul de persoană care părea să găsească confort în rutina zilnică a vieții de sectorist de cartier. A fost mereu curios despre Aurora și familia ei, dar niciodată nu îndrăznise să întrebe prea mult.

În apartament, pe măsură ce discuția trecea de la banalitățile de zi cu zi la tăceri încărcate, David a observat fotografia veche a familiei Ionescu pe etajeră. Adam, cu un zâmbet timid, părea să fie o fantomă printre cei vii.

—Acesta e fratele tău? întrebă David, cu o notă de curiozitate în voce. Aurora se întoarse brusc, iar chipul ei păli ușor.

—Da, Adam – răspunse ea cu o voce aproape imperceptibilă. A murit acum câțiva ani.

Era prima dată când își auzi propria voce vorbind despre el atât de direct după mult timp. În camera care acum se umpluse de tăcere, fiecare simțea greutatea acelei mărturisiri.

După plecarea lui David, Aurora s-a retras în camera ei, privind absentă fotografia familiei. Fiecare detaliu, fiecare zâmbet forțat, fiecare privire care nu se întâlnea cu camera, toate păreau să ție o poveste nespusă. Întrebările pe care și le păstrase în suflet ani buni începeau acum să-și

caute răspuns. Și în noaptea aceea, o hotărâre nouă a început să crească în inima ei: era timpul să înfrunte trecutul, să caute adevărul despre moartea fratelui ei, să înțeleagă de ce se întâmplase acea tragedie.

Era o dimineață liniștită în București, cu soarele pătrunzând printre ramurile copacilor și aruncând umbre dansante pe trotuare. Aurora stătea la fereastra apartamentului său, privind în jos la străzile ce se trezeau la viață. Gândurile ei o purtau departe, la David, vecinul lor, și la contrastul evident între lumea lui și cea în care ea se învârte.

David trăia un stil de viață simplu, dar plin de semnificații. Ca sectorist, el era parte din țesătura vieții cotidiene a orașului, cunoscut și îndrăgit de mulți dintre locuitori. Munca lui era mai mult decât o profesie; era un angajament față de comunitate, un mod de viață care îi aducea o satisfacție profundă.

În contrast, lumea Aurorei era una a tăcerii și a secretelor. Deși era recent absolventă a Academiei de Poliție, cariera ei se profilase mai degrabă ca o cale de evadare decât o pasiune. Gândurile despre moartea fratelui ei, Adam, și dorința de a dezlega misterul din jurul acelei tragedii o țineau mereu într-o stare de alertă interioară, fiindu-i dificil să se bucure de lucrurile simple ale vieții.

Pe măsură ce zilele treceau, Aurora începu să-l observe mai mult pe David. Felul său calm și sigur

de a se comporta, zâmbetul său sincer, chiar și rutina lui simplă, toate acestea păreau să-i ofere un fel de confort tăcut. Era ca și cum David ar fi fost ancora ei în realitate, un reper de normalitate în haosul emoțional în care se afla.

David, pe de altă parte, avea propria sa luptă interioară. Îi plăcea Aurora mai mult decât ar fi vrut să recunoască. Vedeau în ea nu doar frumusețea fizică, ci și complexitatea unui suflet care fusese martor la prea multe pentru vârsta ei. David simțea o conexiune profundă cu Aurora, dar era conștient de bariera pe care trecutul ei o ridica între ei.

Într-o zi, în timp ce se întorceau amândoi acasă, Aurora l-a abordat pe David, întrebându-l despre viața sa de zi cu zi ca sectorist. Conversația a fost simplă la început, dar pe măsură ce discutau, Aurora simți cum se deschide, vorbind despre propria carieră, despre speranțele și temerile ei. David a ascultat-o atent, oferindu-i un spațiu sigur pentru gândurile ei.

Pe măsură ce vorbeau, soarele începea să apună, aruncându-și razele aurii peste clădirile orașului. În lumina caldă a serii, Aurora începu să vadă lumea prin ochii lui David. Povestirile lui despre oamenii din cartier, despre micile probleme cotidiene pe care le rezolva, toate acestea desenau

un tablou al unei lumi diferite, una plină de umanitate și simplitate.

David povesti despre o bătrână pe care o ajutase să traverseze, despre un copil care își pierduse mingea pe acoperiș și despre cum, uneori, pur și simplu asculta problemele oamenilor. Aurora îl asculta fascinată, simțind cum povestirile lui aduc o oarecare ușurare inimii ei îngreunate de trecut.

Pentru David, acea conversație cu Aurora fusese un moment de deschidere. Își dăduse seama că sentimentele sale față de ea erau mai profunde decât crezuse inițial. În ochii ei cenușii, el vedea un abis de emoții și experiențe, dar și o scânteie de speranță. El simțea o dorință puternică de a fi lângă ea, de a o ajuta să depășească umbrele trecutului și să găsească pacea.

A doua zi, în timpul unui moment de liniște, Aurora a început să reflecteze la ceea ce învățase de la David. Își dădu seama că, în pofida întunericului pe care îl purta în suflet, existau încă momente de lumină și căldură în viața de zi cu zi. Ea începea să simtă o ușoară atracție față de David, o curiozitate pentru omul din spatele uniformei.

În acele zile, Aurora începu să-l vadă pe David nu doar ca pe un vecin sau un coleg, ci ca pe cineva care ar putea să-i ofere sprijinul și înțelegerea de

care avea nevoie. Era ca și cum ea avea cheia către o lume pe care ea o uitase de mult, o lume în care micile bucurii și momentele de frumusețe erau încă posibile.

Totuși, în adâncul sufletului său, Aurora știa că drumul pe care avea să-l străbată pentru a înfrunta trecutul și a desluși misterul din jurul morții fratelui ei era unul pe care trebuia să-l parcurgă singură. Dar prezența lui David în viața ei aducea un nou nivel de complexitate, o nouă gamă de emoții pe care ea nu era sigură că era pregătită să le exploreze.